

Al míting socialista fet a València el dia 13 de gener van amagar-se les sigles del PSPV. Molts militants descontentos amb el rumb del partit, però, demanen marcar distàncies amb Ferraz.

Tapat a la vista

“En veure Lerma parlant al míting, vaig treure’m l’espill de la butxaca per comprovar si tots havíem rejuenit!”, ironitza un destacat dirigent del PSPV-PSOE en referència a l’acte multitudinari del 13 de gener al pavelló de la Font de Sant Lluís de València. “Si tancaves els ulls, et transportaves als anys 80. Els set anys i mig de Pla no han servit de res. Açò és la restauració”, rebela.

“Lerma, orgullós d’observar la Fonteta plena, va clamar que ‘així està el socialisme valencià!’ i que ‘al febrer tornarem a la plaça de bous!’... Ja ho deia Carrillo, ‘els mítings, els omplis o no depenent dels diners’: podem omplir 200 places, però això no canviarà la dramàtica situació del PSPV”, afirma un altre.

Els membres del PSPV consultats per EL TEMPS parlen de “bunquerització” a la seu del carrer de Blanqueres. La defenestració de Joan Ignasi Pla ha cedit tot el poder a una gestora comandada per Lerma –que ara fa 30 anys va ser escollit, per primera vegada, secretari general– i amb un responsable d’organització absolutament fidel als seus interessos, el regidor de Gandia Alfred Boix. Aquest, al

Sectors del PSPV-PSOE decebuts amb la situació que travessa el partit promouen una candidatura a la secretaria general que faran pública poc abans de l’abril. EL TEMPS descobreix aquests moviments.

seu torn, ha rellevat Vicent Sarrià, també lermista de soca-rel i ara responsable de la campanya del PSOE al País Valencià.

Al remat, els tres càrrecs més poderosos de la federació socialista valenciana –clau de la guardiola inclosa– són copats per “l’aparell de tota la vida”. Així ho ha volgut el número 2 del PSOE, José Blanco, que designà Lerma president de la comissió gestora perquè és “el socialista

valencià amb més credibilitat”. Blanco nega que la direcció actual siga “provisional”: a parer seu, és clarament política i “obre una nova etapa”.

El lermisme, però, no és tan fort com quan Blanco vivia a cavall de Lugo i Palas de Rei, i els disconformes amb el retorn de l’antic règim acusen Sarrià de “negociar la gestora a Madrid alhora que Pla dimitia a València”. N’hi ha que fins i tot asseguren que “van pactar-la la vespra de la dimissió”. El resultat? A banda de la cúpula Lerma-Boix, hi ha membres molt afins a Zapatero –Leire Pajín, Inmaculada Rodríguez Piñero, Carme Alborch– i tres escuders en representació dels qui s’han mostrat predisposats a optar a la secretaria general al congrés ordinari del setembre..., o del juliol, si l’efecte Zapatero muta en desafecte. Els tres escuders en qüestió són Amparo Marco –representant Joaquim Puig–, Juan María Calles –proper a Jordi Sevilla– i Carmen Martínez –de la corda de Jorge Alarte. Els crítics asseguren que la gestora “s’ha creat amb la màxima de negar les sensibilitats internes i mirant d’atorgar-li legitimitat, per bé que en realitat hauria d’actuar amb total discreció”.

A quin congrés? La candidatura del PSPV-PSOE al Congrés dels Diputats per la circumscripció de València, consensuada entre els lermistes i la direcció federal, seria la prova fefaent d’aquest dirigisme. L’anàlisi dels sis llocs d’eixida que tothom garanteix és explícita, en aquest sentit. Cap no té pes orgànic al si del PSPV. No es qüestionen els números 1 –María Teresa Fernández de la Vega–, 4 –Ciprià Ciscar– i 6 –la jove Carmen Montón–, però sí, i de quina manera, els 2, 3 i 5. Per què?

Rere De la Vega hi va Inmaculada Rodríguez Piñero, considerada *cunera* –“li agrada o no”– tot i ser de Rocafort (Horta) i pertanyer al PSPV. Va accedir a l’executiva federal el 2004 com a secretària d’economia, gràcies a la seua amistat amb Miguel Sebastián, persona molt propera a Zapatero. Del centenar de delegats valencians, ben pocs la coneixien. “No té sentit que vaja de 2; ha tingut un paper irrellevant, no és coneguda”, diu un diputat socialista a les Corts.

La indignació va *in crescendo* amb el número 3, Joan Calabuig. “Lermista des que era xiquet”, la majoria dels consul-

tats confirmen que no hauria abandonat l'acta d'eurodiputat si no fóra perquè la conjuntura li és ben propícia: amb Pla no seria a la llista, és Lerma qui l'ha dut a la carrera de San Jerónimo i tot indica que, des de la gestora, mirarà d'impulsar-lo també a la secretaria general del PSPV. "No te'n vas de Brussel·les per ser un diputat ras a Madrid", assegura un company seu, "i encara menys tenint en compte com resulta difícil tenir eurodiputats... Al PSPV, ara ens en quedaran només dos."

Calabuig i Pla es coneixen de fa anys. Eren els *turborenovadors*, els *yuppies*, un grupet que també integraven Antoni Such i Antoni Bernabé. Quan Calabuig dirigia l'Institut Valencià de la Joventut (IVAJ), Pla hi feia de secretari. Amb el temps, es distanciaren: els rumors anunciaven que, si Pla fallava al maig del 2007, Calabuig estava prest a substituir-lo. Això deien de Jorge Alarte i, com Calabuig, va ser vetat a les llistes a les Corts. Un serial repetit fa poc amb Rajoy, Aguirre i Ruiz-Gallardón com a protagonistes, i que qüestionaria per a quin congrés s'han elaborat realment les llistes: el dels Diputats o el del PSPV?

Lerma aspira a encimbellar Calabuig, que a més presumeix de tenir el suport del comitè federal, si bé un membre d'aquest òrgan ho nega. El gran derrotat seria Joaquim Puig, que va llançar-se a la cursa successòria pensant que Lerma li faria costat. Si el lermisme dona suport a Calabuig, Puig desistirà i alleujarà aquells que no volien imaginar que la *renovació* del PSPV passara per ell.

"Calabuig és més llest que no Pla, però tan mediocre com ell, i no és cap exemple de renovació, és el passat... Ha estat tota la vida assessor de Lerma i, malgrat els càrrecs que ha ocupat, no és conegut", comenta un ex-membre de l'executiva nacional. "La designació de Calabuig és una garrotada no sols per a Puig, sinó també per a Alarte i Sevilla, que han estat incapaços d'evitar-ho", hi afegeix un altre.

No falten retrets per al número 5, el periodista d'*El País* Ferran Bono, que hi apareix com a independent i avalat per la vice-presidenta De la Vega. En principi, el seu objectiu era incloure-hi l'ex-magistrat del Tribunal Constitucional Tomás Vives, però aquest s'hi va negar, i amb Bono –fill d'Emèrit Bono, conseller amb Lerma–, els socialistes mi-

"Joan Calabuig és més llest que no Joan Ignasi Pla, però tan mediocre com ell... És el passat"

ren de captivar els professionals liberals, el món de la cultura i els joves.

"Si fóra un valor afegit, no hi aniria de 5, sinó de 2", observa un descontent. "No el coneix ningú, qualsevol periodista podria ocupar aquest lloc –continua–. Tornem a estils arxiconeguts: els independents no porten problemes." "Vives té massa prestigi per a anar de diputat a Madrid i res més", reprèn una altra font, "però la següent opció no pot ser Ferran Bono, que no el coneix ningú i no és cap *boom*. No és Manuel Vicent... no és ni tan sols Pedro J.!" Aquestes veus haurien apostat per gent jove del partit, com per exemple Francesc Romeu o Josep Santamaria –que hi va de 7, si cau no cau–, "però ser del partit és un demèrit", conclouen.

El comitè nacional del PSPV té 190 membres. Les llistes han estat aprovades amb 90 vots a favor, 33 en contra i 5 abstencions. S'hi van comptabilitzar 62 absències. Únicament el 47,5% del comitè, doncs, hi ha donat suport, i a partir d'aquesta pobra xifra alguns significats socialistes pensen edificar un projecte engrescador alternatiu als tres que fins ara s'han plantejat.

Sevilla i Alarte. Caigut Puig per la inèrcia de l'ascens de Calabuig, els altres dos aspirants encaren el futur amb un desànim paregut. L'ex-ministre, de fet, no cercarà avals si Zapatero no li ho

"No volem fer pressió per situar-nos a l'executiva; optarem seriosament a la secretaria general"

demana expressament i li garanteix que farà mans i mànigues per fer-lo secretari general. Sevilla li ha fet saber que estaria encantat de tornar a ser ministre –com quan, passats els comicis del 2004, li va dir al seu despatx: "Del que siga, però ministre, José Luis"–, però la relació entre tots dos és distant. En tot cas, Zapatero no s'està de dir que "Jordi és imprescindible". L'enigma és saber on és imprescindible, i quina capacitat tindrà Zapatero a partir del 10 de març.

Si Sevilla necessita la mà de Zapatero, a Alarte li caldrà desempallegar-se de l'àurea ambiciosa que l'envolta. "És jove i en té ganes, això és tot! Bé, també ha estat lermista i ciscarista. D'alcaldes, en tenim 141", respon un dirigent del PSPV en referència a les majories absolutes que Alarte acumula a Alaquàs (Horta), alhora que destaca la desacceleració del *tour* d'Alarte en cerca de suports al llarg i ample del País Valencià. Un company seu confirma que la ruta comarcal "ha estat infructuosa, haurà de treballar molt més la base orgànica, que és on es guanyen i es perden els congressos i on realment costa de créixer, ja que els quadres intermedis són molt desconfiats. Alarte ha vist que no és l'hereu natural, que sense els lermistes no anirà enlloc". "El discurs d'Alarte no és atractiu, no ho és en absolut", apunta una tercera font, "només diu que és jove... Això ja ho sabem, i també sabem que es farà gran!".

Liquidar el lermisme. L'optimisme de Lerma al míting descoratja els socialistes de sensibilitats diverses consultats per EL TEMPS. El control de la gestora i que Calabuig siga a la rampa d'eixida a la secretaria general són motius d'alegria per a l'ex-president de la Generalitat Valenciana, més encara si el seu control sobre el PSPV-PSOE no és com era. No controla ni la meitat del grup parlamentari a les Corts valencianes, i la seua imatge no suscita l'adhesió de temps enrere. "Al primer símptoma de feblesa, molts se'n desmarcaran", pensen els qui volen que Lerma no marque el futur del partit. "Et desconcerta la seua capacitat de controlar l'aparell: s'ha demostrat que Pla, amb Sarrià com a home fort, era una coartada per a situar ara un lermista de secretari general. De tota manera, no representa allò que representava", ratifica una altra font.

Com edificar l'alternativa? Els caps

visibles, de tot el País Valencià i de corrents plurals, miren de recaptar complaciments de manera cautelosa. Les eleccions espanyoles són a tocar i un mal resultat "afectaria totes les federacions, i faria saltar pels aires les que són agafades amb pinces i són més sucursalistes de Madrid, com la nostra", explica un partidari d'ajornar els moviments interns fins passats els comicis. Si Zapatero continua de president, el congrés del PSPV serà més tranquil, si bé el lleonès tindria més capacitat decisòria.

Siga com siga, "hi ha molta gent d'anomenada que se'ns mostra descontenta pel moment que viu el partit", constata un dels promotors del que ha de ser "una proposta prou atractiva perquè, quan alcem la bandera, s'hi sumen molts al darrere". "Al PSPV, hi ha Baracks Obama capaços de produir aquest efecte", opina. "Quan vas per les agrupacions, ho notes. La gent espera que sorgesca un revulsiu, no acaba de pair que Lerma tinga les regnes del partit a les mans", apunta una altra persona, que, això no obstant, assumeix que l'actual president de la gestora té prou habilitat per a convèncer els barons comarcals més dubtosos: "Controla l'aparell", es lamenta.

"Queden moltes cartes per jugar, hi haurà sorpreses. Nosaltres no volem fer pressió per situar-nos a l'executiva, sinó que optarem seriosament a la secretaria general. Cal oxigenar el partit, un relleu capaç de plantar cara a Camps. A les acaballes del març, presentarem un candidat a la secretaria general", avancen aquestes fonts. Perquè aquest candidat aspire a succeir Pla, haurà de recollir el 25% dels avals dels delegats al congrés. O siga, uns 150 suports. "Tenim clar que ni Puig ni Alarte ni Sevilla no seran el nou secretari general, i és una bona notícia, perquè tots tres són uns oportunistes... Només cal veure que ràpid que va postular-se Alarte, en sentir que Zapatero animava Sevilla", diuen.

Aquesta plataforma en fase embrionària podria comptar amb l'ajuda del nucli de Ciprià Ciscar, malmès però encara significatiu. Al mateix temps, no volen saber res de pactes amb Alarte ni amb Sevilla. Es dediquen a enllestir l'elecció d'una persona "amb criteri, solvència i idees". Un Barack Obama..., encara que siga blanc.

Víctor Maceda

Camps estreny el setge sobre TV3 al País Valencià

Liquidar, sí o sí. Aqueixa sembla la intenció de la Generalitat Valenciana respecte a les emissions de TV3 al País Valencià. I, de retruc, deixar a la bancarrota Acció Cultural del País Valencià. Havent tancat el repetidor de la Carrasqueta, al sud, el govern Camps amenaça ara les emissions a la ciutat de València, la Ribera i la Costera.

L'escalada del govern de la Generalitat Valenciana per a evitar que TV3 es pugua veure al País Valencià va pujar uns quants graons la passada setmana. Dimecres, el govern que dirigeix Francesc Camps va fer arribar un requeriment a ACPV i a la Fundació Ramon Muntaner (entitat vinculada a la primera) en què els comunicava que tenien deu dies per a deixar d'emetre el senyal de TV3, C33, K3, 3/24 a través dels repetidors situats a Perentxisa, Alginet i Llosa de Ranes. El tancament d'aquests repetidors, que són propietat d'Acció Cultural, significaria la desaparició de les emissions de TV3 a la ciutat de València, tota l'àrea metropolitana i àmplies zones de les comarques de la Ribera Alta i la Costera.

El requeriment enviat a ACPV és el pas previ a l'obertura de dos nous expedients sancionadors, amb què començaria un trajecte que desembocaria probablement en una sanció econòmica. Es repetiria, aleshores, una situació semblant a la del repetidor de la Carrasqueta (Alcoi, comarca de l'Alcoià), tancat amb pany i clau un diumenge de novembre a la nit per l'administració valenciana. L'emissió sense llicència del senyal de TV3 a través d'aqueix repetidor va significar la imposició d'una multa de 300.000 euros a l'entitat, que ha hagut d'engegar una campanya de suport per afrontar el pagament d'aquesta suma.

Ara, la decisió del govern Camps d'arremetre contra els repetidors que cobreixen València ciutat, la Ribera i

La societat civil balear, amb ACPV

El 15 de gener es presentà la campanya de suport a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) que han engegat a les Illes algunes de les organitzacions més representatives de la societat civil. El president de l'OCB (Obra Cultural Balear), Jaume Mateu; el president interinsular del GOB (Grup d'Ornitologia Balear i Defensa de la Naturalesa, el grup ecologista més important de les Balears), Macià Blázquez; la dirigent del sindicat STEI-I (Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes-Intersindical), Neus Santaner; el secretari general del PSM, Biel Barceló; i els representants d'ERC-Illes, Cecil Buele, EU, David Abril, i UM, Bernat Bauçà, acompanyaren Eliseu Climent, d'ACPV, en la conferència de premsa que serví per a presentar la campanya de solidaritat de les Illes amb els damnificats valencians pel tancament dels repetidors de TV3 al País Valencià.